

BUDIMO PISMO KRISTOVO

Kao što nam priroda pokazuje, prije nešto manje od mjesec dana smo ušli u novo godišnje doba – u proljeće.

Kada promatramo prirodu otvorenih očiju i kada otvorenog duha razmišljamo o svemu što se u njoj zbiva, tada bi s dobrim razlogom mogli uzviknuti: **Zaista ništa nije postojano! Sve oko nas se mijenja! Svuda vlada promjenjivost!**

Da, ništa oko nas, pa čak ni u nama samima ne ostaje sve sasvim isto.

Posvuda nailazimo na **nekakvo kretanje...** na... **razvoj ili kržljanje...** na... **rast ili pad**, jednom riječju... nailazimo na **promjene**.

Grčki filozof Heraklit je jednom rekao: **"samo promjena nije podređena zakonu promjene."**

Dakle, promjena je karakteristika cijelog svemira. Promjena je izraz onoga koji je **sam nepromjenjiv**, promjena je **izraz djelovanja Stvoritelja - našega Boga**.

Otvorimo Biblije i pročitajmo u Jakovljevoj poslanici – 1:17

„Svaki dobar dar, svaki savršen poklon dolazi odozgo, od Stvoritelja zvijezda, u koga nema ni promjene, ni zasjenjenja zbog mijene.“

- ***Ali što bismo mogli i što bismo trebali reći o promjenama koje se na nas ljude odnose?***
- ***Da li ih mi uopće želimo? I, ako da – hmmm... da li mozgom ili srcem?***
- ***Da li ih mi tražimo? I, ako da – hmmm... gdje ih tražimo?***
- ***Draga braćo i sestre, a da li mi uopće znamo konkretno u što mi uopće želimo biti promijenjeni?***
- ***I najvažnije: Imamo li mi kao djeca Božja uopće jasnu predodžbu o tome, koju promjenu naš nebeski Otac želi, sa nama postići ?***

Ali prije nego li ta pitanje razmotrimo, htjela bih od vas nešto čuti, i to odgovor na pitanje:

- ***"Zašto smo se mi danas popodne u ovoj prostoriji sakupili"?***

Kao što beba - da bi jednom sigurno stajala na svojim nogama - uči tek korak po korak hodati, tako se i kod nas odraslih, poznavanje Boga, zbiva korak po korak. Da, čak i sama spremnost našega srca za više znanja... je postepeno djelo.

Ali, jesmo li se ikada upitali koliko se **"to postepeno"** u Božjim očima sporo odvija, a koliko se nama čini da je taj tempo rasta sasvim u redu ili možda čak kako brzo rastemo?

- ***Poznajete li neku bebu koja 20 god. vježba kako bi prohodala?***

U stvarnom životu se, kod normalnih beba, takvo nešto ne može naći, ali u duhovnom životu neki žele cijeli život ostati bebe. Da ih se pazi i mazi, da im se služi, a pogotovo da im se, za upadljivi nedostatak razvoja, ama baš ništa ne prigovori. Duhovne bebe koje bi nakon izvjesnog vremena mogle, ne samo sigurno koračati stazom vlastitih spoznaja, već i hitro trčati noseći Božju svjetlost na sve strane - u pravilu ne žele hodati, jer bi se onda morale same brinuti o svakom svom koraku. Ali duhovne bebe to ne žele! One žele da ih drugi hrane i nose.

Ali takve osobe zanemaruju činjenicu da ih, ako na prvom mjestu ne čeznu za tim, da Kristu udovolje, ako sami nešto ne poduzmu, ako ne vape za silom Sv. Duha, da ih čak ni najpožrtvovanija „duhovna dadilja“ ne može i neće spasiti od sigurne i kobne duhovne zakržljaliosti.

Priđimo ovom predmetu s jedne druge strane.

Učenici su se za vrijeme od 3 i pol god. svakodnevno družili s Isusom, i on je promatrajući i slušajući ih, upoznao njihov karakter i njihovo srce.

S obzirom na razgovore koje su oni s njime vodili i dubinu tih razgovora, Isus je pomno pratio njihov razvoj. Bilo bi za očekivati, da su ti učenici, budući da su uživali privilegiju direktnog odnosa s Isusom, strahovito uznapredovali i da su nakon 3 i pol god. konačno spremni za još veće, za najveće tajne koje je Isus imao.

Ali nešto nije bilo kako treba.

Jesmo li svjesni toga, da taj visoki nivo njihove duhovne spremnosti nije bio - čak ni do Isusovog raspeća dostignut.

❖ Kao prvo nisu bili dovoljno duhovno uvježbani, duhovno snažni, da bi mogli, još prije njegove smrti, primiti veće spoznaje i nositi ih.

A, da Isusovom oku to nije promaklo nalazimo u Ivanu 16:12 kada im je, sa žaljenjem, rekao ***"Imao bih vam još mnogo reći, ali sada ne možete nositi."***

Jednu takvu izjavu je samo Onaj mogao učiniti, koji je prvobitno namjeravao puno više objaviti, ali se s obzirom na nedovoljno razvijeno duhovno stanje učenika ... predomislio.

Isus im, dakle, sve do svoje smrti, ništa više nije mogao dati nego li su oni bili spremni primiti, i to ne zato što on to nije želio, već zato što je znao, da oni prije tog momenta nisu imali dovoljno gladi, nisu čeznuli za višim spoznajama, te kada bi ih čak i otkrio oni ih u tom stanju ne bi razumjeli.

Ellen Gould White u knjizi „Djela Apostolska“ piše:

"Više puta je Isus pokušavao svojim učenicima objaviti budućnost, ali oni su bili preravnodušni, da bi o njegovim riječima razmišljali."

- ***Kako se vi osjećate, kada čujete, da su učenici bili preravnodušni, da bi o riječima svemirskog Kralja razmišljali?***
- ***Da li nas nešto u srcu zaboli... ili... smo i mi preravnodušni prema ravnodušnosti učenika?***

Draga braćo i sestre: Očigledno je **da su se zadovoljavali** onime što su znali i vjerojatno su **umirivali svoju savjest** time što su si laskali govoreći: **"U odnosu na druge mi znamo mnogo više... mi poznajemo pravu istinu... imamo pravo svjetlo, a na kraju krajeva mi i jesmo jedini koji smo iz dana u dan u direktnom kontaktu s Isusom"**.

❖ S druge strane, Isus ni nije mogao odgovarati na pitanja koja mu učenici **nikada nisu postavili**.

Isus se raduje, kad mu se pitanja postavljaju, jer time pitatelj **otkriva svoju glad** za više svjetla... za dubljom jasnoćom... glad za intimnošću sa svojim ISKUPITELJEM.

❖ S treće strane, Isus nije mogao sa svojim učenicima postići ciljeve, koje oni **sami sebi nisu postavili... koje čak nisu ni poželjeli**.

Mi se ne bi trebali naivno zavaravati iluzijom, da su ti rezultati koje je Isus sa svojim učenicima, **sve do smrti na križu**, postigao, bili **jedino** što je **ON I ŽELIO** postići.

Nije nam od koristi, ako tako mislimo! A nije nam od koristi niti, ako uopće o tome ne razmišljamo.

I vi ste vjerojatno od nekih drugih čuli, a možda čak i od propovjednika, kako kažu, da učenici ni nisu mogli biti drugačiji **sve dok se Sv. Duh nije na njih izlio**.

- **Ali da li je to sasvim točno?**
- **Da li to uopće može biti točno?**

Da bi to pojasnili upitajmo se najprije:

- **Da li je istina da su učenici, prije nego li su osobno upoznali Krista i počeli živjeti u tjesnoj, svakodnevnoj zajednici s njime, već bili kršteni?**

(Čekaj da ti netko odgovori.)

Da, oni su bili kršteni.

Njih je krstio Ivan Krstitelj. Mene je npr. ----- krstio (ovdje napiši ime svoga krstitelja). Svatko tko se biblijskim krštenjem krsti, kršten je zato što je Bog tu vrstu krštenja, potpunim uranjanjem u vodu, osobno naložio.

Ako je Bog u svojoj mudrosti, prije nego li je Ivan Krstitelj uopće bio začet, **njega odabrao** i već **kod rođenja ga nadahnua Sv.Duhom**, jeli onda i **njegovo krštavanje bilo punovrijedno u Božjim očima?**

Svatko od nas bi trebao znati, da krštavanja koja je Ivan Krstitelj vršio nisu u Božjim očima bila ništa **manje važna ili manje vrijedna od krštavanja koja su se vršila nakon izlijevanja Sv. Duha, ili koja se danas vrše?**

Da Ivanovo krštenje vodom nije bila samo jedna obična farsa, jedna javna predstava, već po nalogu Božjem, vidimo po **Luci 7:29,30** gdje stoji: „**Sav narod koji ga je slušao - i carinici - odadoše priznanje Bogu time što su se podvrgli Ivanovu krštenju. A farizeji i književnici, ne pristajući da ih on krsti, osujetiše Božju nakanu koju je imao s njima**“.

Dakle, Bog je imao nakanu, namjeru sa ljudima koje je Ivan krštavao. Ivan Krstitelj je čak, što više, i našeg Isusa krstio. I po tome definitivno prepoznajemo da je Bog želio i uvažavao ta krštenja vodom.

Netko bi se mogao upitati, **zašto je Ivan Krstitelj uopće trebao doći i krstiti samo vodom kada je Isus pri odlasku u Nebo naložio da se krstimo u ime Oca i Sina i Sv. Duha?**

Odgovor leži u činjenici da je Isus živio u Nazaretu među svojom familijom i još se nije bio kao Mesija objavio u javnosti. Pozivi Ivana Krstitelja na pokajanje i obraćenje srca, bili su **dio Božjeg plana**, kako bi se Isusu kao Božjem Sinu i Spasitelju čovječanstva, **pripremio put u javnost, kako bi se objavio Izraelu.**

Čitajmo u **Ivanu 1:31 "Ja ga nisam poznavao, ali sam zato došao krstiti vodom da ga objavim Izraelu"**.

Budući da su u to vrijeme, **u punom Božanstvu**, bili samo **Bog i Sv. Duh**, a Isus u ljudskom obliku i mesu, **Ivan ni nije mogao krstiti u Isusovo ime, već samo... vodom.**

Tek kada je Isus uskrsnuo, i na Nebo otišao, moglo se pored Očevog imena i imena Sv. Duha i u Njegovo ime krstiti.

Učenici su dakle, poput Isusa, bili **punovažećim** krštenjem kršteni, ali nam oni svojim **ponašanjem, karakterom i svjetskim razmišljanjima**, između ostaloga i o Božjem kraljevstvu, za vrijeme druženja i razgovora s Isusom, **nešto silovito otkrivaju.**

Otkrivaju nam **da njihova srca nisu bila 100% obraćena.**

Ovdje mi je palo na um jedno kurcijalno pitanje i to:

- **da li se uopće može govoriti o iskrenom i o sveobuhvatnom obraćenju srca, tamo gdje je čovjek i nakon krštenja... ostao isti?**

Učenici nam svojim vlastitim primjerom otkrivaju, kako se čovjek **može krstiti** i da usprkos tome u svom bitku... **ostane stari čovjek.**

To je strašna i šokirajuća i zabrinjavajuća konstatacija!

A takvih krštenja ima, jako, jako puno. Na žalost... i u našim adventističkim redovima.

Bog je iskren, i nije nam, kroz svoju riječ, htio zatajiti da su učenici **iako kršteni** – a ipak, eto... **neobraćeni.** Ovo je podosta smjela izjava, ali zato je želim i obrazložiti.

Učenici su, dakle, poznavalli St. Zavjet i spoznali da je Krist Sin Božji, i čak su imali trenutke u kojima ih je Sv. Duh preplavio i neke istine im obznanio, ali... sve to zajedno je bilo... nepotpuno.

Zar nije i Nabukodonozor, kralj babilonski, isto u jednom periodu svoga života, spoznao da nema drugog Boga osim živog Boga na Nebu, a da usprkos tome nije bio potpuno obraćen?

- *Jesmo li se ikada upitali zašto je Isus rekao „Hoću li naći vjeru kada dođem...“ ili na kraju vremena će „biti malo mnoštvo...“?*
- *Koliko ima kršćana, a i adventista koji priznaju Boga, poznaju Njegovu Riječ, a da nisu svim srcem obraćeni i preporođeni... tj. nanovorođeni?*
- *Valja li išta živome i dobrome Bogu služiti samo hladnom formom i razumom?*

Da je, u to vrijeme, i sa učenicima bilo tako, istaći ću samo sa nekoliko primjera koji to jasno potvrđuju.

Tu je Petar, koji je bio umišljen, samoljubiv i uobraženo hrabar, govoreći (Lk 22:33) "**Gospodine - ja sam spreman s tobom i u zatvor i u smrt ići**", da bi ga potom pri prvoj prilici ostavio na cjedilu.

Tu su Ivan i Jakov, koji su misleći samo na sebe, s majkom došli pred Isusa (Mt 20:20,21) i slušali kako mu se ona za njih moli, da ih učini počasnim regentima u svom kraljevstvu, da jednog uzme s lijeve, a drugog s desne strane.

I na poslijetku nam Biblija kroz Judu otkriva, koji zastrašujući vrhunac može sotona postići u jednom neobraćenom srcu. **A i Juda je bio kršten.**

Draga braćo i sestre, apeliram ponajprije na samu sebe i moju familiju, a onda na sve ostale, **nemojmo se zavaravati time što smo kršteni**... neka nam to ne bude klopka, jer ako upadnemo u nju, na poslijetku ćemo se naći **među ludim djevicama** koje će, **iako krštene, na žalost, otići u vječitu smrt.**

Vidimo li? Nije ni malo mudro biti kršten i ostati mlak, a isto tako nije mudro niti navoditi druge, čija srca **nisu sasvim obraćena**, na to da se krste, jer Bog i cijelo Nebo zaklanjaju pogled od jednog takvog čina.

- ***Znamo li čemu se Isus Krist najdublje raduje?***

Srcu koje se sasvim obratilo! Srcu, koje je osjetilo da više ne želi živjeti u vlastitoj kaljuži, kao što to jedna svinja rado čini. Isusa raduje **samo i jedino** ono srce koje mu se, iz duboke zahvalnosti i ljubavi ka njemu, **potpuno predalo.**

Samo ono srce, koje Isusa voli **više** nego **samoga sebe** je, biblijski gledano, **obraćeno**, **ponovno rođeno** i usprkos karakternim manama, srce **spremnno** za krštenje.

Danas mi je daleko jasnije, nego li je to bilo prije par godina - zbog čega će na kraju jedan veliki broj adventista zauvijek otpasti.

Odgovor leži upravo u neobraćenom, u neokajanom srcu. U srcu koje se **nije skrušeno i pokajnički** obratilo Bogu za **oproštaj** i za **pobjedu nad grijehom**. To su srca koja se nisu Bogu predala 100%.

Možda bi netko sada u obranu učenika, a i u svoju, mogao reći ***‘ali oni su ipak bili od Isusa voljeni i akceptirani takvi kakvi su bili’***.

Da, to je točno!

Isto tako, kao što je točno da smo i ti i ja voljeni i akceptirani od Isusa takvi kakvi jesmo. Isus, zato što je **Bog ljubavi**, što je divan Bog i što nije nasilnik, akceptira sve - takve kakvi jesu. On akceptira i Sotonu takvog kakav jeste.

Akceptirati, ne znači i biti suglasan i sretan zbog toga.

Na ovo bi mi netko mogao odgovoriti ***‘ali baš sa takvim ljudima je Isus i započeo veliko djelo širenja Evanđelja’***.

A na to ja izjavljujem da to ne može biti točno, zato što je Bog u NZ (Lk 3:2,3) sa **Ivanom Krstiteljem započeo širenje Evanđelja** i to u onom trenutku kada mu je u pustinji progovorio, te je Ivan obišao svu jordansku pokrajinu propovijedajući krštenje u znak obraćenja za oprostjenje grijeha.

A znamo li da je ta riječ ‚Evanđelje‘ ili ‚Radosna Vijest‘ po prvi puta izgovorena upravo kroz Isusova usta?

Pročitajmo u **Marku 1:15 - Govorio je: "Ispunilo se vrijeme, blizu je kraljevstvo Božje. Obratite se i vjerujte u Evanđelje (Radosnu Vijest)."**

Tek pri odlasku u Nebo, Isus daje učenicima zadatak da odu u svijet i šire Evanđelje, ali oni tada više nisu bili isti ljudi, već izmijenjeni, bili su... **nanovorođeni**.

Sad su to bili ljudi, koji su **sav svoj život, srce i sve što jesu i imaju** predali ljubljenom Spasitelju.

Zapamtimo: odjednom su to bili ljudi koji su počeli mrzjeti grijeh... u suzama i u molitvi ustrajno su se borili protiv sile grijeha... protiv svoga vlastitog JA i svojih neposvećenih karakternih osobina.

Jedan od neupućenih bi se mogao usprotiviti i reći, **da, ali učenici nisu, na početku, imali pravu sliku o tome kada i zašto se netko treba krstiti, zato što Ivan Krstitelj nije o tome dovoljno jasno pričao.**

Biblija nam i o tome daje točne podatke u **Dj. Ap. 19:4** stoji: **A Pavao reče: "Ivan je krstio krštenjem pokajanja, govoreći narodu da vjeruje u onoga koji će poslije njega doći, to jest u Isusa."** (Mk 1:4,5 / Lk 3:3 /)

Ako bi moj sugovornik bio uporan, pa isticao **kako ta kompletna promjena kod učenika nije bila ranije moguća, već tek kod izlivanja Sv. Duha**, tada bih mu skrenula pažnju na tri činjenice.

1. Svaka, **čak i najmanja** pozitivna promjena koja se zbiva u čovjeku, može se odviti **samo i jedino** pod utjecajem Sv. Duha.

2. Ta se promjena događa jedino tada kada je mi, **ne sa pola**, već **cijelim srcem** želimo.

3. Učenici se nisu svim srcem pokajali i obratili, **tek kod i zbog** izlivanja Sv. Duha, 50-og dana po Isusovom odlasku u Nebo, **već prije toga**.

- **Ali kada se to dogodilo?**

Prisjetimo se, da su se učenici međusobno strahovito razlikovali i to naročito u karakterima. Oni su bili pozvani da postanu učitelji svijetu, da obave službu koja je, izuzevši Isusovu, bila i jeste najvažnija za koju su ljudi ikada bili pozvani.

Isus je vrlo dobro znao, na kom su se oni stupnju razvoja nalazili. **Duh Sveti mu je objavio** čak i to kako će se učenici **neposredno prije i poslije** njegovog raspeća ponijeti.

Znao je... ovdje možemo slobodno reći... da će se poput pravih kukavica, koje misle samo na vlastitu kožu... baš onda kada mu **smrt bude gledala ravno u oči**... razbježati na sve strane.

O tome izvještava **Mt 26:30,31** *Poslije pjevanja psalama iziđoše na Maslinsku goru. Tada im reče Isus: "Svi ćete se vi još noćas zbog mene pokolebati, jer je pisano: 'Udarit ću pastira, i stado će se razbjeći.'*

Zapažamo li? Iako su bili kršteni, **plodovi** njihovog obraćenja **još nisu bili vidljivi**. I usprkos svoj toj različitosti i nevjeri, Isus se **nije pokolebao**. Dapače, on je znao da postoji **sila koja sjedinjuje** i zato se molio Ocu: *"Kao što si ti, Oče, u meni, i ja u tebi, tako neka i oni u nama budu jedno..." (Ivan 17:21).*

Koliko im je samo puta Isus ponovio - **ne dakle jednom rekao i gotovo** - već im je na najrazličitije načine **otkrivao o svojoj smrti i uskrsnuću**, ali oni mu **nisu vjerovali**, činili su se kao da ga **nisu ni čuli**... kao da govori o nečem **sasvim nebitnom**.

Nevjera i magla su stanovali u njihovim srcima i zato je njegova smrt bila za njih **iznenadna i šokirajuća**. Čak su, promatrajući ga razapetog na križu, u svojim srcima razočarano i bez nade mislili (Lk 24:21) *'A mi smo se nadali, da je ON onaj koji će osloboditi Izrael'*

Tu, pod golgotskim križem, nailazimo na grupicu učenika čija se samodopadljiva očekivanja nisu ispunila, na grupicu koju je Bog navodno gorko razočarao.

Kakvo li sljepilo i kakve li sebičnost!!!

Sada vam želim postaviti pitanja o kojima se malo razmišlja. Npr.:

- ***Zašto se Isus nakon uskrsnuća i posjete Ocu na Nebu, ponovno vratio na Zemlju?***
- ***Zbog čega je Isus još 40 dana trebao provesti s učenicima?***
- ***Znate li zašto???***

Zato što je on beskrajna ljubav i beskrajno strpljiv. **Isus je znao**, naglašavam – ISUS JE ZNAO – ako im ne bude pružio **još jednu šansu**, još jedan dokaz, da je, **sve što je govorio Istina**, da će oni **zauvijek** ostati **slijepi i izgubljeni**.

Isus je otišavši na križ i digavši se iz groba **pobijedio** vječnu smrt i **obavio** svoj zadatak kao Mesija. Po uskrsnuću je mogao ostati kod Oca na Nebu i odozgo djelovati Sv. Duhom na njih ili možda, odabrati drugu dvanaestoricu. **Ali ne!!! On to nije učinio!!!**

Iako je znao da su se učenici predali nevjeri i sumnji, i da nisu spremni primiti izlivanje Sv. Duha, Isus je odlučio ne 2... već 3 puta doći na ovu Zemlju.

Prvi puta, da bi ga poput razbojnika razapeli, treći puta, koji je još pred nama, da bi došao kao Kralj nad Kraljevima, a tada... tog drugog puta, kao uskrsnuli i od Oca potvrđeni Iskupitelj, da bi pomogao svojim uplašenim učenicima i prijateljima.

Ali razmotrimo što se konkretno zbivalo s učenicima nakon Isusovog raspeća?

- **Još jednom, zašto je Isus ponovno morao doći?**

E.G.White u Dj. Ap. piše:

"Nakon Kristovog raspeća učenici nisu vjerovali, da će on uskrsnuti. Iako im je sasvim jasno objasnio, da će uskrsnuti trećega dana, iz čiste smetenosti nisu shvatili što misli. Taj nedostatak razumijevanja ih je u času njegove smrti doveo u krajnju beznadežnost. Bili su teško razočarani. Njihova slaba vjera nije mogla prodrijeti kroz sjenu koju je SOTONA nad njihovim vidokrugom raširio. SVE im se učinilo nejasnim i tajanstvenim. Koliko bi briga bili pošteđeni, samo da su riječima Spasitelja vjerovali..."

- **Gdje im se Isus, nakon uskrsnuća, pojavio i u kakvom stanju ih je zatekao?**

Duh proroštva kaže dalje...*"Pritiješnjeni očajanjem, bolom i beznadežnošću, skupili su se učenici u prostoriji na gornjem katu. Iz straha da bi sudbina njihovog voljenog učitelja i njih mogla zadesiti, zatvorili su i zabarikadirali vrata. Upravo tu im se Spasitelj ukazao nakon uskrsnuća."*

Četrdeset slijedećih dana je Isus proveo među ljudima. To vrijeme je koristio kako bi svoje učenike hrabrio, tumačio im Božju riječ, a pogotovo proročanstva vezana za njegovo Mesijanstvo.

Isus je svojim Božanskim Duhom unaprijed vidio kako će učenici biti proganjani, omalovažavani, ismijani, ispljuvani i u zatvor bačeni. Vidio je i to, kako će neki od njih, njemu za ljubav i u smrt otići.

Za vrijeme tih dana su učenici prolazili kroz duboka iskustva s Isusom i u njihovom srcu se širila topla i sveobuhvatna ljubav ka njemu.

Tek sada, kada su ga zaista svim svojim srcem i svim svojim umom zavoljeli, bili su spremni za širenje Istine cijelome svijetu.

To je dakle, taj vremenski raspon - raspon između dolaska tj. pojave Isusa pred učenicima nakom uskrsnuća i izlivanja Sv. Duha 50.-og dana, po njegovu uskrsnuću, u kojem su učenici porušili svaku prepreku, zamijenili nevjeru vjerom i svoja srca predali Isusu. Sada su učenici su bili definitivno - 100% obraćeni.

Čitajmo ponovo u Dj. Ap. što nam Duh Proroštva preko EGW kaže:

"Postali su svjesni srži i veličine zadatka, i spoznali su da njima povjerene Istine trebaju objaviti svijetu... Zahvljujući obraćenju i sili Spasitelja, moći će širiti Evanđelje mira i spasenja."

Konačno je, dakle, Isus vidio da **ga iskreno i nesebično vole** i sada je mogao otići svome Ocu, ali prije toga je trebao još jedno obećanje svoga Oca prenijeti svojim učenicima.

- **O kom se to obećanju Oca radilo?**

Dj. Ap. 1:14 *Jednom, dok je sjedio s njima za stolom, naloži im da se ne udaljuju od Jeruzalema, već da ondje čekaju obećanje Očevo, 'obećanje koje ste čuli od mene'...*

Ivan 14: 16,17 *Ja ću moliti Oca, i dat će vam drugog Branitelja (Utješitelja) koji će ostati s vama zauvijek: Duha istine...*

- **Zbog čega im je Duh istine tj. Sv. Duh bio neophodan?**

E.G.White, Dj. Ap.

"On je znao da je njegovim učenicima nebeska potpora potrebna...zato što će se strahovita navala zla, snažno i silovito okomiti na njih. Budući da su sile tame predvođene budnim i odlučnim vođom, Isusovi se sljedbenici, za PRAVI put, mogu samo uz Božju pomoć boriti, koju će im Sv. Duh dodijeliti."

Ustanovili smo, da su se učenici već u međuvremenu obratili i, da im izlivanje Sv. Duha nije dakle, u tu svrhu bilo obećano - kao što to neki misle - već da **bi ih se osposobilo za nepokolebljivu i hrabru borbu s knezom tame.**

Ima nešto što, obraćen čovjek prosto ne može, a da ne učini, i upravo kroz to su sada učenici prolazili da bi **tek potom** bili **sasvim spremni** primiti izlivanje Sv. Duha.

Prisjetimo se: Kad je Isus bio uzdignut u Nebo, učenici su se sa Maslinske gore vratili u Jeruzalem skupivši se opet u prostoriji na gornjem katu.

- **Što su oni tu radili slijedećih 10 dana? Jesu li se možda prepirali... ili tračali...?**
- **Da li su sada radosnog i olakšanog srca pričali jedan drugome šaljive priče, da bi im nekako vrijeme brže proteklo do trenutka izlivanja Sv. Duha ili je nešto sasvim drugo bilo u njihovom duhovnom fokusu?**

Pročitajmo u **Dj. Ap. 1:12,13,14** „Tada se vratiše u Jeruzalem s gore zvane maslinske...čim uđoše u grad, popeše se u gornju sobu gdje su redovito boravili. Svi su bili jednodušno ustrajni u molitvi i u moljenju zajedno sa nekim ženama, Isusovom majkom Marijom i braćom njegovom.“

Svi su bili, dakle, **jednodušno ustrajni u molitvi.**

- **Ali zašto su se molili sada nakon toga što ih je Isus prije odlaska u Nebo već proglasio apostolima i svojom rukom blagoslovio?**

E.G.White, Dj. Ap.

"Za vrijeme čekanja na ispunjenje obećanja, učenici su u poniznosti i iskrenom kajanju priznali svoju nevjeru... Mislili su kada bi samo mogli

zadnje tri godine vratiti u nazad, kako bi se samo drugačije ponijeli. Tuga je ispunila njihova srca kada su se prisjetili toga, koliko su puta Isusa ražalostili lijenošću i nedostatkom razumijevanja za učenja koja im je, za njihovo dobro, pokušavao prenijeti. Ti dani pripremanja su bili dani temeljitoq ispitivanja srca."

Da, učenici su sada zaista bili obraćeni i nanovorođeni, onako... kako je to Očevom toplom srcu milo.

Zapamtimo, obraćeno srce ne može, a da ne učini to isto, što su i učenici, tu u gornjoj sobi, učinili, oni su, naime, jedan drugome:

- priznavali grijehe,
- molili za oprostaj i za kompletnu čistoću srca.

To su plodovi obraćenja! Više nisu željeli ponosno tvrditi da su tu ili tamo bili u pravu, da je onaj drugi kriv ili da je jedan veći nego li drugi, već su svi bili jedno u iskrenoj poniznosti.

Kao što su ti prvi ratnici Božji, na početku stvaranja novotestamentske zajednice, imali kasnije, neviđenih poteškoća u izvršavanju Božjeg plana, isto tako Isus zna, da će i zadnji ratnici, da će zadanja generacija, a to smo mi, imati grozne poteškoće u završavanju Božjeg plana.

I kao što su učenici još prije izlivanja ranog dažda već bili kršteni, tako će i oni koji će u udarnim redovima, na kraju vremena djelovati, isto morati već biti obraćeni, kršteni i čistoga srca, da bi uopće mogli primiti izlivanje Sv. Duha, tzv. poznog dažda.

Da li nam je sada jasno da rani dažd nije bio uzrok koji je vodio ka obraćenju, već je bio Božji poklon... obraćenom srcu?!

Da se učenici nisu svojim stavom i čeznutljivim vapajima između 40.-og i 50.-og dana, Bogu obraćali ne bi, tog 50.-og dana, bili spremni primiti rani dažd.

Izlivanje ranog kao i izlivanje poznog dažda nije ništa drugo do Božje djelovanje na čovjeka totalnom puninom Sv. Duha.

E.G.White, Djela Apostolska

"U vrijeme patrijarha je djelovanje Sv. Duha bilo mnogo puta na začuđujući način objavljeno, ali ipak nikada u njegovoj totalnoj punini. Ali, sada su se učenici ponizno i poslušno ka riječi Spasiteljevoj molili za ovaj dar (Vidimo li? Oni su se molili za ovaj dar!), a Krist ih je svojim zastupanjem na Nebu u tome podržavao."

Kao što se pupoljak trešnje mora otvoriti da bi bio oprašen i donio plod - isto tako se dijete Božje mora otvoriti Bogu svome, da bi ga Sv. Duh 'oprašio', za novi plod.

Stalo mi je do toga, da me se ispravno razumije, pa hajde da stoga utvrdimo par bitnih koraka. Prije svega shvatimo da - kao što između totalno bijele i totalno crne boje postoje različite nijanse, isto tako, postoje i nijanse ili dubine obraćenja.

Što obraćenje više bijeloj boji nalikuje, utoliko je i kajanje iskrenije i sveobuhvatnije i odnos sa Isusom intenzivniji.

Mnogi se još uvijek nalaze u skoro crnoj nijansi ili u jednoj sasvim sivoj i u skladu s tom bojom, površno okaju grijehe i misle da su spremni za krštenje.

Ali u pravilu je intenzitet promjena - u životu **nakon krštenja, adekvatan intenzitetu obraćenja**. Sjetimo se krštenih učenika do Isusovog uskrsnuća - **površno** obraćenje donijelo je **površne** ili nikakve promjene.

Da se ispravno razumijemo, kada govorim o bijeloj boji kod obraćenja srca, onda ne govorim o **karakteru bez mana**, jer se savršenstvo karaktera postiže **procesom posvećenja**, a on je jedino moguć **nakon ponovnog rođenja**, tj **krštenja Sv. Duhom**.

Ako bi procentualnom skalom vrijednovali ove dvije boje, i crnu boju označili sa 0% obraćenja, a bijelu sa 100%, onda je jasno da Isus, bez obzira kakvi smo kada mu se predamo, od nas očekuje da mu se 100% predamo, obratimo, da za 180 stupnjeva promijenimo pravac duhovnog kretanja.

Svjesna sam, da bi netko, sa svjetovnom logikom, mogao reći; ***'Ako je to tako, onda bi trebalo jako dugo čekati dok se netko 100% obrati, pa da se tek onda krsti'***.

Samo da napomenem, da se sveobuhvatnost obraćenja ne mjeri godinama, već srcem tj. glađu za Bogom. 20% gladi za Bogom = 20% obraćenja, 100% gladi za Bogom = 100% obraćenja.

Na žalost, u zadnjih 100-injak god., su mnogi biblijski pojmovi, njihov značaj kao i redosljed kojim Bog na nas želi djelovati, isprevtani, zamijenjeni i razvodnjeni.

Nije nam na odmet da samo u kratko ponovimo neke točke: Sv. Duh, nas, **ako mu to dozvolimo**, dakle vodi u ISTINU, tj. vodi nas:

- Da spoznamo „Oca i Onoga koga je poslao – Isusa Krista“,
- Da spoznamo opasnu i otrovnu prisutnost Sotone i njegovih demona na planeti Zemlji,
- Da spoznamo zakon grijeha koji vlada u našoj paloj Adamovoj prirodi,
- Da spoznamo vlastitu grešnost, osobnu nemoć i izgubljenost ukoliko, po Kristu, ne dođemo k Ocu,
- Da spoznamo besmislenost površnog kršćanskog života i neophodnost krštenja Sv. Duhom,
- Da spoznamo neophodnost iskrenog i dubokog pokajanja kako bi posvećivani silom Sv. Duha dostigli KRISTOV KARAKTER,
- Da spoznamo hitnoću širenja Evanđelja i budemo Kristovi instrumenti za spasenje mnogih duša.

Budući da se samo obraćenom i nanovo rođenom čovjeku **oči srca** sasvim otvaraju, on **shvaća** što je Isus za njega učinio, i iz ljubavi i zahvalnosti se odlučuje... **zamijeniti živote**.

Naime, on svoju **grešnost** daje za Isusovu **bezgrešnost**.

Čovjek, iako obraćen, on **sam sebe ne može izmijeniti**, te shvaća da mu je **BOŽANSKA sila** potrebna, sila koja će **u njemu stanovati** i vršiti postepene, ali **temeljite** promjene.

A budući da Sv. Duh **ne može** stanovati u staroj Adamovoj prirodi, potrebno je da padnemo na STIJENU i da se naš EGO, naše JA razmrskaju.

Tek **nakon pada na STIJENU se događe krštenje Sv. Duhom.**

Krštenje vodom je izraz **javnog, zvaničnog saveza s Nebom** u kojem Bog Otac, **već, dakle, novorođenu bebū**, zvanično prima u svoju **Božansku familiju**. Čovjek se - po Bibliji - krsti zato što **jeste** nanovo rođen, a ne **da se tek kod krštenja vodom** nanovo rodi.

To je isto kao kada npr. jedan student medicine, zvaničnim primitkom diplome, javnosti daje do znanja da je postigao status doktora... mogli bismo reći da tek sada taj **novorođeni** doktor i ofizielno pripada medicinskom krugu.

Tako i mi kršćani, krštenjem otkrivamo **za koga** i **za što** smo se opredijelili, koju **odgovornost** preuzimamo na sebe i da sada svojim **novim statusom** pripadamo krugu Božje familije.

Ali isto kao što diploma **nije garancija** da će on biti dobar i savjestan doktor, isto tako **nije ni krštenje vodom garancija** da će krštena osoba biti vrijedan, ponizan i primjieran kršćanin.

Juda je imao pod navodnike 'diplomu' - Juda je bio **kršten**, ali nikada nije primio **rani dažd**.

- ***I mi smo kršteni, a želimo li i hoćemo li primiti pozni dažd?***

A, da bismo ga mogli primiti, moramo dozvoliti, da, **ne ja**, već **da Isus živi moj život**. Vremena ima još **vrlo malo** i zato se **hitno** moramo odlučiti na **konkretne i velike** promjene.

Prisjetimo se! Da bi učenici **mogli primiti** rani dažd, **preispitali su** svoja srca, **priznali i okajali svoje grijehē**.

Isto tako moramo i mi **priznati i okajati** svaki svoj grijeh, kako **pred Bogom** tako i **pred osobom pred kojom smo sagriješili**. Priznajmo zlobu i ponos u našim srcima... samopravednost... samoljublje... sebičnost i nedostatak ljubavi... našu lijenost da **usrdnom molitvom i svakodnevnim proučavanjem Biblije** tražimo **prisutnost** živoga Boga, priznajmo i okajmo našu **nezainteresiranost** ka dubljim spoznajama... i **ravnodušnost ka onima koji su u tami**.

Među nama, koji smo primili veličanstvene istine ne bi trebalo biti **duhovnih beba** koje čekaju da ih drugi hrani, mazi, pazi... i nosi.

Moramo dan i noć na to misliti i **ponizno preklinjati** da nam Svemogući Dobročinitelj pomogne da se odrekemo svega što nas čini neobraćenim Petrom ili Judom - izdajnikom.

E.G.White u „Testimonies to Ministers“ piše:

"Božji Duh se povlači od mnogih članova naše crkve. Mnogi idu tajnim i mračnim putevima s kojih veći broj više neće moći skrenuti. Oni, čekajući da

se sutra izmijene, sigurno koračaju u svoju propast. Svi dokazi koji uopće postoje, su im bili dati, ali oni nisu marili za njih. Tamu su cijenili više od svijetlosti..."

Učenici su primili izlivanje Sv. Duha - **rani dažd**, kao znak, da je Isus **primio svu moć na Nebu i na Zemlji**. a zadnja generacija će primiti **pozni dažd**, kao znak da su **u sili Sv. Duha pobijedili i s Njime i u Njemu dobili svu moć nad grijehom.**

Zar nije to predivna istina? Bog nam je poklonio **silovito svijetlo** i **ohrabrujuće spoznaje.**

Draga braćo i sestre, hajde, da se **poniznim srcima udružimo** i našim životima pokažemo našem velikom Bogu, Stvoritelju, Izbavitelju i Prijatelju našem, **koliko Ga volimo** i koliko smo mu za sve **zahvalni.**

Željela bih da se ne moramo skrivati pred Božjim svetim licem, a ni pred licima drugih, već da budemo **toliko čistoga srca i ispunjeni takvom puninom Sv. Duha,** da bismo time postali pismo, kao **preporuka** za sve druge ljude... pismo **koje poznaju i čitaju svi ljudi,** ali pismo napisano **rukom Isusa Krista.**

- **Što mislite, postoji li uopće nešto takvo kao pismo Kristovo?**

U 2. Kor 3:2,3 stoji: „Vi ste **naša preporuka upisana u našim srcima koju poznaju i čitaju svi ljudi. Očito je da ste vi pismo Kristovo,...napisano ne tintom nego Duhom Boga živooga, ne na pločama od kamena, nego na pločama tjelesnim - u srcima.**“

Uzvišeni Bog i Gospod nam je dao da shvatimo, **kako možemo biti pismo Kristovo...** Da... tako je...! Mi to možemo biti... i to ne napisano tintom već **Duhom Boga živooga**... i to ne na kamenim pločama, već na pločama **tvoga i u moja srca!** Hajde, dođite... neka se Otac naš raduje... Hajde da cijelo Nebo razveselimo... budimo to... Neka bude svatko od nas jedno divno **PISMO KRISTOVO!**

Oče, usliši me... daj da bude tako... **tebi na radost** i Kristovom imenu na slavu... za sva vremena!!!

AMEN

Rabby RUGOVAC